

2019. MÁJUS HÓNAP IGEHIRDETŐI

MÁJUS 5.

IGEHIRDETŐ: LAKATOS LILLA

MÁJUS 12.

IGEHIRDETŐ: DR. HECKER FRIGYES

MÁJUS 19.

IGEHIRDETŐ: KOVÁCS ZOLTÁN

MÁJUS 26.

IGEHIRDETŐ: GYURKÓ JÓZSEF

SZÜNTELEN IMÁDKOZZATOK!

IMÁDKOZZUNK
ALKALMAINKÉRT,
A SZOLGÁLATOKÉRT,
JÉZUS MELLETTI DÖNTÉSÉRT,
MEGTÉRÉSÉRT, SZABADULÁSÉRT!

IMÁDKOZZUNK
A BETEGEKÉRT, GYÓGYULÁSÉRT
SZENVEDŐKÉRT, VIGASZTALÁSÉRT
ÉS AZ IDŐSEBB TESTVÉREKÉRT!

87. ÉVI KONFERENCIA (ÁPRILIS 25-28.)

A konferencia péntek délelőtti napján Hercze László, a Nyitott Ház Közösség lelkipásztora, szombat délelőtti Csalólcziné Kádár Marianna református lelkipásztor igetanulmánya indította el a 87. Évi Konferencia tanácskozását. Az igeszakasz mindkét esetben a Laodiceai Gyülekezet levele volt, amely a közeledő, kopogtató, embert kereső, gyógyító Jézusról szól. Révész Szilvia a szombati tematikus nap főelőadója az egészséges családról, illetve a annak veszélyeztetettségéről tartotta előadását. A pluralizmus, a szubjektivizmus, a szexuális szabadosság, az önszeretet ezeknek az utolsó időknek, a mai károsos világnak a jellemzői, de már fénylik a Világosság – hangzott el fő üzenetként.

A 87. Évi Konferencia 28-án fejeződött be ünnepi záróistentisztelettel, amelyen a Pesti Körzet tagjai is részt vettek. Dr. Patrick Streiff püspök ez alkalommal nevezte ki új helyi lelkésznek a Pesti Körzetbe Sztupkai Kristófot, aki gyakorlatilag már két esztendeje a Felsőerdősori gyülekezet megbízott vezetőjeként teljesített szolgálatot teológiai tanulmányai mellett. A konferencia ülésorozata szombat este hálaadó esttel ért véget, amelyen Szabóné Papp Klárát búcsúztatták nyugdíjba vonulása alkalmából. „Emlékezzél vissza az egész útra, amelyen vezetett Istened az Úr!” – olvasta búcsúzóul Mózes 5. könyvéből Isten ígéjét a szuperintendens, aki vasárnap Timóteus levele alapján a fiatal felnőttekről szóló prédikációval szólította meg a közgyűlés lezáró alkalmára érkezőket. A konferencia úgy határozott, hogy a jövőben a fiatal felnőttekre különleges célcsoportként tekint, és így az istentisztelet célgyűjtése is erre a misszióra történt. Az erre szervezett munkacsoportot Sztupkai Kristóf fogja vezetni.

SCHOLA EUROPA

A 87. Évi Konferencia április 25-én 11 órakor kezdődött el a Schola Europa metodista iskolában a VII. kerületben. Az istentiszteleten az Efézus 2-ből dr. Patrick Streiff püspök prédikált: „Ezért tehát nem vagytok többé idegenek és jövevények, hanem polgártársai a szenteknek és háza népe Istennek. Mert ráépültetek az apostolok és a próféták alapjára, a sarokkö pedig maga Krisztus Jézus, akiben az egész épület egybeilleszkedik, és szent templommá növekszik az Úrban, és akiben ti is együtt épültök Isten hajlékává a Lélek által.” (2,19-22) Az úrvacsoraosztásban dr. Khaled László szuperintendens, Szuhánszky Gábor lelkész és Sztupkai Kristóf iskolalelkész szolgáltak. A jelenlevőket dr. Kazarján Erzsébet köszöntötte. Az igazgató röviden beszámolt a két éve tartó jó kapcsolatáról, a gyümölcsöző közös munkáról az egyház és az iskola között. Az ökumenikus kör nevében Aradi György evangélikus lelkész szólt a konferencia résztvevőikhez, aki megemlékezett arról, hogy a VII. kerület híres iskolájában, a Fásori Evangélikus Gimnáziumban éppen 30 éve kezdődhetett el újra az egyházi fenntartású iskola működése. Az istentiszteletet követően az iskola büféjében szendvicsebédet kaptak a jelenlevők. Az alkalomról a MTV készített felvételeket, illetve riportokat.

„Jézus Krisztus tanítványait nevelni, hogy megváltozzon a világ!”

első sorban

→ JÉZUS-KÖZPONTÚ
→ TANÍTVÁNYKÉPZŐ
→ ÉLETÚJÍTÓ

A Magyarországi Metodista Egyház Felsőerdősori Gyülekezetének hírlevele
Felsősorban – 2019. április

Elérhetővé válni a szolgálatra

Hanula Hanga

Bár először nem mondtam rá, szeptember óta a Forrai metodista középiskolában dolgozom, ahol lehetőségem van egy kis betekintést nyerni a hittan órák – vagy, ahogy itt hívják –, a Biblia- és vallásismeret órák történéseibe, ezáltal is jobban megismerve a diákokat.

Nem rég volt egy olyan nap, amikor egymás után 3 osztályhoz mehettem be. Az első, egy 11.-es csapat volt, akiknél korábban még nem jártam. Záró körkérdésként arról volt szó, hogy mit gondolnak, mi történne, ha rábíznák az életüket Jézusra, mi változna, ha elkezdenék követni Őt. Megdöbbenő volt számomra a válaszok mélysége. Mint ha egy ifi órai beszélgetésbe csöppentem volna. Igazából felsorolták azokat, amiket megtapasztalhattam, ill. azok megtapasztalták, akik a fenti kérdést gyakorlatba ültették. Már majdnem vége volt a körnek, amikor egy lány, akit nem is ismertem, a nevemen szólított, hogy én mit válaszolok a kérdésre. Nem számítottam erre, eddig csak megfigyelőként voltam jelen ezeken az órákon. És most nekem szegezték a kérdést. Én pedig torkomban dobogó szívvel elmondtam, mi és hogyan változott az életemben, amikor elkezdtem követni Jézust.

Nem terveztem ezt a 3 órát aznap, „random” állt össze, kikhez is menjek be, erre már az első órán bizonyosságot tehettem. Remegő lábakkal és még mindig a torkomban dobogó szívvel mentem be a következő osztályhoz. Ez most egy kicsit másfajta interakció volt, mint az eddigiek, jó lett volna elvonulni, elcsendesedni, mégis most mentem tovább. Egy 12.-es osztály jött, visszatekintő-beszélgetős óra, ki, mit visz magával tovább, milyen volt az elmúlt 4 év. Ebből az évfolyamból sajnos csak hozzájuk jártam be, bár ez egy tudatos döntés volt, hogy akkor viszont velük végigcsináltam egy adott sorozatot. Ezen az órán mindenki kérdezhetett mindenkitől. Valamiért megint engem is megszólítottak. Látták, hogy bejárom „Bibliára” és érdekelték őket a miért.

Sosem tudok elég hálás lenni azért, hogy ez így történt, hogy itt lehetek a Forraiban, hogy ilyen találkozásnak és történeteknek lehetek tanúja és részese. Bár, sokszor (sőt) nagyon meg tud viselni, sokszor nehéz a kérdéssel szembesülni, vajon tényleg mit visznek ebből tovább, de mégis azt hiszem és tapasztalom, hogy ez valami olyan missziós terep, ahol Isten egészen elképesztően csodálatos módon van jelen és használja a mi jelenlétünket (is).

Számomra ez a hét a használhatóságról szólt. Amikor én akár nem is akarnám; volt, hogy kifejezetten nem volt kedvem bemenni egy órára, és amikor mégis valahogy elindultam időben, útközben jött az, hogy de igen, nekem ott a helyem, és ebből egy Találkozás született végül.

Használ. Sokszor talán észre se veszem. Mi- ben, hogyan és ki felé. De nekem ehhez elérhetővé kell válnom. Aznap este, megkeresett egy lány abból az osztályból, ahol bizonyosságot tehettem. Rám írt minden bevezetés nélkül, hogy imádkozzok érte. Még mindig nehéz könnyek nélkül vissza gondolni erre. Mert pont ez az, amire vágyom. Hogy elérhető lehessen. Persze egy dolog, hogy én ezt érzem/ gondolom magamról, és egy másik, amikor valósággá válik, amikor valaki ilyen bizalommal fordul felém. És ez nem rólam szól. És nem „csak” a Forrairól. Itt van a Schola, itt van egy új missziós terep. Lehetőségek, találkozások, kapcsolatok. Fialok (és felnőttek!), akiknek Krisztus jó illata lehetünk. Élet illata életre.

MÁJUS 1.

GYÜLEKEZETI NAP

2019. május 1-én szerdán lesz hagyományos
GYÜLEKEZETI NAPUNK!
Mindenkivel szeretettel hívunk erre a kötetlen
alkalomra ISASZEGRE! Mi várható?
Beszélgetés, közös ebéd, játék, istendicsőítés!

Felsősorban – A Magyarországi Metodista Egyház Felsőerdősori Gyülekezetének hírlevele
2019. április – Megjelent 60 példányban. A gyülekezet címe: 1068 Bp., Felsőerdősor 5.

Helyi lelkész: Sztupkai Kristóf telefonszáma: 20/770-3990

Felölös kiadó: Dr. Khaled A. László szuperintendens

Weboldal: www.pest.methodista.hu – Felső imaóra: vasárnap 9.00 óra
Istentisztelet: vasárnap 10 óra (Felső), 16 óra (Reménység Gyül.), 16 óra (Mosonmagyaróvár)

Jézus mondja: Az ajtón zörgetek!

A Húsvét előtti böjti hetekben a Zsidókhoz írt levél alapján tanulmányoztuk a Szentírást, és szóltak hozzánk az igehirdetések. Ez a levél tulajdonképpen a döntés levele, amely elkötelezettségre, a döntés felvállalására, és így egy új életre hív bennünket, mindnyájunkat Jézus Krisztusban. Jézus ma is kopogtat, keres minket!

Ezt a kereső hangot hallhattuk idei nagyheti ünnepeinkben: az asztal körül, amikor a szeder-estén idéztük fel Kiss Andi vezetésével az utolsó vacsorát, és a nagypénteki úrvacsorai istentiszteleten, ahol hét igehirdető vezette az áhítat sorozatot, a 22. zsoltár alapján. Három gyülekezet volt együtt ezen a különleges órában, Pestről, Óbudáról és a Reménység Gyülekezetéből. Jó volt együtt megállni a kereszttel szembe, szemlélni a kereszttitkát, az értünk halt Bárány győzelmét, aki vérevel váltotta meg ezt a bűnös világot. Dicsőség neki! A következőkben a nagypénteki sorozatot szeretnénk közre adni, és így tovább vinni a kapott ígéket.

✠✠✠

Elhagyott az Isten? (22. zsoltár 2-4)

Egy panasznének áll előttünk, még hozzá egyéni panaszéneket. Nagy mélységeket megjárt ember szájából halljuk a panaszt, ami időnként már-már átcsap egyfajta Isten nélküliségbe, legalábbis ő ezt érzi. A Zsoltárok ilyen szempontból is közel állnak hozzánk. Ugyanolyan hús-vér emberek írták, akiknek szenvedése, félelme a miénk is.

Ki ne élte volna át akár csak egyszer is, hogy Isten elhagyott, messze van tőlem, nem törődik velem? Ki ne kiáltott volna Dávidhoz és később Jézushoz hasonlóan, hogy mindez miért történik velem? El lehet jutni a szenvedés olyan fokára, amikor az ember valóságosan is átéli ezt a mélységet. A Zsoltár egész hangneméből az látszik, hogy Dávid itt nem pusztán egyetlen üldözésre gondol, hanem az összes üldözöttest szemléli, amiket Saul alatt szenvedett el. Bizonytalan azonban, hogy vajon akkor írta-e ezt a zsoltárt, mikor békességben élvezte a királyi mivoltát, vagy a megpróbáltatásainak idején. Kétségtelen azonban, hogy azokat a gondolatokat írta le, melyek a nehézségei, megpróbáltatásai és fájdalmai közepette suhantak át az elméjén.

Én Istenem! A második igevers két figyelemre méltó mondatot tartalmaz, melyek jóllehet látszólagos ellentmondásban állnak, mégis együttesen bukkannak fel az istenfélők elméiben. Mikor a zsoltáros arról beszél, hogy Isten elhagyta és elvetette, ez látszólag egy kétségbeesett ember panasza, hiszen maradhat-e az emberben a hitnek akár egyetlen szikrácskája is, mikor azt hiszi: többé nem kap semmiféle segítséget Istentől? **S mégis, miután kétszer is a maga Istenének nevezi Istent, s Hozzá irányítja a panaszeit, ezzel nagyon is konkrét módon vallja meg hitét.** Az istenfélőknek ezzel a belső konfliktussal kell megkínódnuk, valahányszor Isten visszavonja a kegyességének jeleitől, így bármerre is néznek, min-

denhol csak éjszakai sötétséget látnak. Azt mondom: **Isten népe az önmagukkal folytatott küzdelemben egyrészt felfedezi a test gyengeségét, másrészt bizonyítékát adja a hitének.**

Az pedig, hogy Dávid a nélkül tűrte a kísértés támadásait, hogy azok legyűrték, vagy elnyelték volna, könnyen meglátható a szavaiból. A szomorúság nagyon is hatalmába kerítette, mindazonáltal a meggyőződés nyelvével kiált fel: „Én Istenem, én Istenem!”, amit nem tehetett volna meg anélkül, hogy hevesen ellen ne állt volna annak az ellentétes aggodalomnak, miszerint Isten elhagyta őt. Nem véletlen tehát, hogy Jézus ajkáról ez a Zsoltár csendül fel a legnagyobb szenvedések közepette. A fiatal férfitest szenved iszonyatos módon. Akiket szeret, szinte mind elhagyták. A kereszttel a csúfolók, gúnyolók hada. Anyját és Jánost látja maga előtt csupán. Ajka kiszárad, nyelve ínyéhez tapad. „Ott függ a néma Bárány”, énekeljük, de nem tudjuk felfogni, milyen testi - lelki mélységeken megy keresztül. Dávidhoz hasonlóan mégis „én Istenemnek” szólítja Atyját, és ezzel bizonyosságát adja annak a győzelmes hitnek, hogy életében, halálában Istenhez tartozik.

Bizony nehéz megszólalni ennyi szenvedés, kín láttán, s még nehezebb belegondolni, hogy itt egy olyan példa is áll előttünk, melyből megtanulhatjuk, hogyan kell a szenvedések súlya alatt a hitet, a hitünket megtartani. Hogyan kell abban a bizonyosságban meghajolnunk az Atya akarata előtt, mely arról szól, hogy testem –lelkem az Övé mindörökké. *(Szabóné Papp Klára)*

Mélységben, csúfolódom között... (22. zsoltár 7-17)

Mélység, felszín, magasság. Három szint. Hol szeretünk lenni? Hol szeret lenni a ma embere? Kísért a felületesség, a felszín, a megszokott, a tudott, a kiszámítható, a biztos „Jó az úgy, ahogy van. Csak maradjunk az ismert biztonságban”. Ez a felszín.

Isten azonban sokszor járhat bennünk magas hegyeken. Engedi, hogy csodás istenélményekben legyen részünk – mint Péternek, Jakabnak és Jánosnak a megdicsőülés hegyén Uram, jó nekünk itt lennünk, ha akarod, építke három sátrat.

Akkor tehát jó nekünk a magasság is. Mégis csak vágyunk az Isten magasságai után. Istenélmények után, benne való megújulás élmények után, a többre vágyás, a csodák világa után... És van, hogy Isten megenged ilyen magasságokat. A kereszténység azonban nem a legnagyobb magasságokban kezdődik – mint a többi vallás – hanem a legnagyobb mélységben... Isten megismerésének helyszíne a mélység, a szenvedés, a halál: Jézus Krisztus kereszttje. Mi pedig vagy langymeleg módon választjuk a felszínt, az átlagost, vagy a magasságok után sóvárog a lelkünk – a mélységtől tartózkodnánk – likvidálnánk az életünköt. De lássuk meg, hogy minden rajongásnak a gyökere, hogy az ember azt képzelettel, hogy közvetlenül is eljuthat Istenhez. És nem számolunk azzal, hogy a magasságban meg lehet szédülni – és világunkban sok van, mi szédítő. Isten a maga kiválasztottait kísértések, próbatételek és szenvedés által kívánja vezetni. Ahogy a zsoltárosnál látjuk. Az evangélium pedig az, hogy a csapások mögött azonban Isten rejtőzködik – az elrejtőző Isten, aki Jézusban mégis megmutatja arcát.

Félünk a csúfolódástól, az elhagyatottságtól, a sebződésektől – a mélységtől. A mélység ugyanakkor: **Titok** – az eredet, a kezdet archetípusa. A titokban megnyílnak, feltárulhat, nyilvánvalóvá válhat mindaz, ami addig rejtve volt. Megismerhetővé válnak a szavak és ismerői lehetünk a feleleteknek. **Közelség** – a mélység van valójában a legközelebb hozzánk minden más, csak látszat. Akkor lehetünk a legközelebb valakihez, amikor mélységgel találkozunk. **A mélység összehoz** – az emberiség legerősebb közös élménye a mélység közelebb hoz két embert – és Istent és embert is. **Szabadság** – a megkötöttség feloldását is magában hordja. A felszabadulás szárnyát adja. Tágas térre helyezi lábadat – repülni tanít. **Szépség** – az alaktalan, megfoghatatlan szépség örökkévalósága sűrűsödik össze a mélység világában. **Lehetőség** – az újrakezdésre, a megújulásra. Alkalom arra, hogy újrakezdd. Lehetőség a találkozásra és a megtalálásra – hogy örömet lelj abban, aki egyszerre Magasság és Mélység. *(Sztupkai Kristóf)*

✠✠✠

Könyörgés (22. zsoltár 20-22)

A zsoltáros sokféle szenvedésen át, végigmegy a gyötrelmen minden lépcsőfokán, egészen a halál torkáig. Eddig is Istenhez kiáltott, dicsőítette, megemlékezett ősei hitéről, akik benne bízva segítségül hívták és nem szégyenültek meg. Szavai már egy élőhalott szavai, nem talál vigaszt, elfogynak az emlékek is, amibe kapaszkodhat, már kérdezni sem tud, gyilkos indulattal törnek életére, úgy érzi, még Isten is elfordult tőle, a kétségbeesés mélységéből mégis reménységgel kiált fel, Istent hittel erősségének nevezve: „Ó, Uram, ne légy távol, erősségem, siess segítségemre!” Ments meg, szabadíts meg! Kiáltásában hit és remény hallatszik. Hiszi, hogy a mindenható, akit megszólított meg tudja erősíteni, fel tudja emelni. Tudja, kihez szól, kitől várja a segítséget. A Magasságosban való hite eléri a Magasságost. És itt, a legnagyobb mélységben, a legnagyobb

sötétségben megtörténik a csoda, felragyog Isten világossága. Mert Isten meghallja könyörgését, mellette van. Szenvedése hamarosan örömmé, panasza dicsőítéssé változik.

Csak érzés a szenvedő igaz ember számára, hogy Isten távol van, mert Isten soha nem hagyja el az embert. Mindaz, ami itt történt, a Messiásra mutat. De míg a szenvedő zsoltáros számára az elhagyatás csak érzés, Jézus számára valóság, amikor a kereszten kimondja: „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem.” Isten ítélete valóban Jézusra szállt, mert Ő nemcsak magára vette a bűnt, hanem bűnné lett, átokká lett, önként vállalva a halált, és porba szállt, le egészen a Seol porába helyettünk.

Amikor elhagyatottnak, elveszettnek érezzük magunkat, ne az érzéseinkre figyeljünk! Nézzünk fel Jézusra, aki a kereszten Isten kezébe helyezte a lelkét. Akinek nagypénteki kiáltására Isten a húsvét hajnalával válaszolt. Aki feltámadt. Jézus halálából való feltámadása és felemeltetése ad reményt arra, hogy minden mélységből van felemeltetés, még a testi halálból is. Ez a hitünk Isten kijelentésén alapszik, aki hű hozzánk, soha nem hagy el, mindig velünk van a világ végezetéig, bármilyen nyomorult helyzetben érezzük is magunkat. Ez a hit és remény legyen és maradjon bennünk is, mert ahogy a Rómabeliekhez írt levél 5,5 versét olvassuk: „a reménység pedig nem szégyenít meg, mert szívünkbe áradt az Isten szeretete a nekünk adatott Szentlélek által.” Ámen *(Vályi Györgyi)*

✠✠✠

Isten dicsérete (22. zsoltár 23-27)

Az imádsága fordulata ez a szakasz, egy fordulat a szenvedésben, amely onnan kezdődött, hogy „Én Istenem, én Istenem miért hagytál el engem?” – Erre a fordulatra, erre a változásra várunk a mi fájdalmaink és szenvedéseink közepette is. Ez a pont a szabadulás, az öröm és a jövő fordulata. Eljutott vajon Jézus idáig, amikor a 22. zsoltárt kezdte el imádkozni? Ha szavakban esetleg nem is tudta végig mondani, a hatalmas fizikai fájdalmak között - Lélekben eljutott idáig. Láthatta a jövőt, az elkészített, előkészített jövőt. A jövőbe tekintve mondta anyjának és Jánosnak: Íme a te fiad! Íme a te anyád! - Gondoskodott. A jövőbe tekintve mondta: „Ma velem leszel a Paradicsomban!” –

Bűnbocsánatot ajándékozott. És a jövőbe tekintve mondta: „Elvégeztetett!” – Véghez vitte a megváltás művét. És a szakaszunk istendicsérete is a jövőbe tekint, a gyülekezetre, amely majd a jövőben fog születni. "Hirdetem dicséreted a gyülekezetben!" - Jézus előre tekint, a Pünkösdben születő, Szentlélektől indított, átforgalmazott testvérekre, a gyülekezetre. Nagypéntek és a kereszttáldozat nélkül nincs Pünkösöd és nincs gyülekezet. Nincs istendicséret, nincs reménység, vidámság, a segélykiáltás meghallgatása, megbocsátás. Nagypéntek nélkül nincs Új Élet! De az Isten báránya elvégezte értünk a küldetését. Ezért lehet hálás a szívünk, és alázatos imádságban mondhatom ki: Köszönöm Uram! Dicsérlek téged a nagy gyülekezetben!" Hálát adok neked! Erről szól az úrvacsoránk is! Az Eucharisztia hálaadást jelent! Van miért hálát adnunk, mert méltó vagy megöletett bárány, hogy tiéd legyen az erő, a gazdagság, a bölcsesség, a hatalom, a tisztesség, a dicsőség és az áldás! Ámen! (Jel 5,11) *(Khaled László)*